

5. Zarzut piąty, podniesiony jako zarzut ewentualny, oparty na twierdzeniu, że nawet jeśli domniemany środek pomocy jest objęty zakresem regulacji art. 107 ust. 1 TFUE, to Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽²⁾ nakazując odzyskanie kwot rzekomo niezgodnej z prawem pomocy od beneficjentów domniemanego środka pomocy, ponieważ odzyskanie takie narusza ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasady uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2019 r. – WPP Jubilee i in./Komisja

(Sprawa T-756/19)

(2020/C 27/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WPP Jubilee Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i 11 dalszych skarżących (przedstawiciele: C. McDonnell, Barrister, B. Goren, Solicitor, M. Peristeraki, adwokat, i K. Desai, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że brak jest niezgodnej z prawem pomocy państwa, stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych w zakresie, w jakim stwierdzono w nim, że ma miejsce niezgodna z prawem pomoc państwa, oraz uchylene wymogu odzyskania przez Zjednoczone Królestwo rzekomo niezgodnej z prawem pomocy państwa otrzymanej przez skarżących w tym kontekście (art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji);
- alternatywnie – stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim wymagają od Zjednoczonego Królestwa odzyskania od skarżących rzekomej pomocy państwa; oraz
- w każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżących w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja jest obciążona oczywistymi błędami w ocenie istotnych okoliczności faktycznych i prawnych. W szczególności Komisja błędnie rozumie sposób, w jakim rozpatrywane przepisy Zjednoczonego Królestwa dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych funkcjonują w odniesieniu do traktowania zysków finansowych nie pochodzących z działalności operacyjnej. Ponadto w zaskarżonej decyzji błędnie zinterpretowano zwolnienie podatkowe dla finansowania grup jako zwolnienie podatkowe. Jest to szczególnie oczywiste ze względu na to, że niektóre z pożyczek, które są przedmiotem niniejszej skargi, były finansowane z zasobów kwalifikowanych.

2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Komisja błędnie uznała, iż przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowią środek pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE i że jako takie przyznały selektywną korzyść niektórym podmiotom. W szczególności Komisja błędnie określiła system odniesienia dla oceny skutków przepisów dotyczących kontrolowanych spółek zagranicznych i błędnie uznała dwie odmienne sytuacje za porównywalne z sytuacją, w której ma zastosowanie zwolnienie podatkowe dla finansowania grup. W wyniku jednego z tych błędów lub obu Komisja błędnie uznała, że przepisy te przyznały selektywną korzyść niektórym podmiotom na rynku. Poza tym skarżący twierdzi, że Komisja błędnie uznała, że przepisy dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowią zbiór przepisów odrębny od ogólnego systemu podatku od osób prawnych w Zjednoczonym Królestwie, jednocześnie nie biorąc pod uwagę innych aspektów systemu podatku od osób prawnych w Zjednoczonym Królestwie, które to aspekty należy uwzględnić wraz połączeniu z przepisami dotyczącymi kontrolowanych spółek zagranicznych. W wyniku tego analiza Komisji dotycząca porównywalności i selektywności jest obciążona oczywistymi błędami w ocenie istotnych okoliczności faktycznych i narusza prawo.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że nawet jeżeli przyjąć, iż rozpatrywane środki dotyczące kontrolowanych spółek zagranicznych stanowiły pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, w zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że brak było uzasadnienia dla zgodności rozpatrywanych środków z unijnymi regułami pomocy państwa. Ponadto zaskarżona decyzja jest nielogiczna i niespójna, gdyż Komisja prawidłowo uznała, że rozdział 9 części 9A Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy o podatkach z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] jest uzasadniony w wypadkach, w których jedynym powodem zastosowania obciążenia z tytułu kontrolowanych spółek zagranicznych jest kryterium „kapitału związanego z Zjednoczonym Królestwem”, ponieważ kryterium to może być nazbyt trudne do zastosowania w praktyce, a jednocześnie i bez przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia Komisja twierdzi, że wspomniany rozdział 9 nigdy nie jest uzasadniony w wypadkach, w których kryterium funkcji decyzyjnych i zarządczych powoduje zastosowanie obciążenia z tytułu kontrolowanych spółek zagranicznych. W rzeczywistości, chociaż sytuacja jest jasna, mając na uwadze okoliczności faktyczne dotyczące skarżących, kryterium funkcji decyzyjnych i zarządczych jest generalnie nieproporcjonalnie trudne do stosowania w praktyce, wobec czego Komisja powinna była uznać, iż wspomniany rozdział 9 jest uzasadniony również w kontekście tego kryterium, i w konsekwencji stwierdzić, że nie występuje pomoc państwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że gdyby należało utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję, jej wykonanie poprzez odzyskanie rzekomej pomocy państwa od skarżących naruszałoby podstawowe zasady prawa Unii, w tym swobodę przedsiębiorczości i swobodę świadczenia usług, mając na uwadze, że w przypadku skarżących przedmiotowe kontrolowane spółki zagraniczne mają siedziby w innych państwach członkowskich.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że nakaz odzyskania pomocy wynikający z zaskarżonej decyzji jest bezzasadny i sprzeczny z podstawowymi zasadami prawa Unii.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że Komisja nie uzasadniła odpowiednio zasadniczych elementów w zaskarżonej decyzji. Komisja nie uwzględniła w istotnym zakresie zwolnienia dotyczącego „zasobów kwalifikowanych” i nie przeprowadziła analizy jego powodów lub uzasadnienia. Inne przykłady obejmują wniosek, że obciążenie z tytułu kontrolowanych spółek zagranicznych na podstawie wspomnianego rozdziału 5 może być stosowane z użyciem kryterium funkcji decyzyjnych i zarządczych bez trudności lub nieproporcjonalnego ciężaru.
7. Zarzut siódmy dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza również zasadę dobrej administracji, która wymaga od Komisji przejrzystości i przewidywalności w jej postępowaniach administracyjnych i wydawania decyzji w rozsądnym terminie. Nie jest rozsądne ze strony Komisji, że potrzebowała ponad cztery lata na wydanie decyzji wszczynającej dochodzenie w niniejszej sprawie i że decyzję wydała ponad sześć lat po wejściu w życie spornego środka.

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2019 r. – W.S. Atkins International/Komisja

(Sprawa T-758/19)

(2020/C 27/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: W.S. Atkins International (Epsom, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: M. Whitehouse i P. Halford, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska